

[Mint vámpír... (1)]

Mint vámpír, aki sírboltjában ébred,
hogy újrakezdje a kárhozatot,
megrettenek, ha békémből az ének
felébreszt, s gyűjt a számra vérhabot,

nem akarom többé kiszívni élő
napjaim asszonyos fehér nyakát, –
már a Tejút is szemfogam nyomát
viseli: sápadt-vértelen fehérló

versemben az egész rohadt világ
ott nyüzsög már minden vérlemezével,
gennyével; romlott fehérjeszagát

szagolgom már iszonyodva kéjjel, –
mint vámpír, sírban ébredő halott,
vagyok azáltal, hogy nem is vagyok.

K. n. / 1992?

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)